

Jan Campbell: Vysoká hra

- CZ24 News | 26. června 2023

RUSKO: Zřejmě pro mnohé neočekávaná hlášení a rozhodnutí (?) Prigožina vydat se z fronty na cestu do Moskvy a na její půlce vrátit se a současně (prý) přestěhovat se do Běloruska mi narušilo program jednání o placené práci a neplacené na nové knize - 77, a ničeho nelituji. Nevím, kolik telefonátů, sms a mailů jsem dostal na téma převratu. Na jeden jsem odpověděl poukazem na prvky britského designu akce, na druhý dotaz odpovídám jinak, než jsem zahlédl na internetu.

Josif Alexandrovič Brodský (1940 - 1996), sovětský básník, disident ruské národnosti, americký esejista a literární kritik, nositel Nobelovy ceny za literaturu za rok 1987, známý esejí z roku 1989 *Vodoznaky*, svého času prohlásil, že *Svět se pravděpodobně nedá zachránit, ale jednotlivého člověka zachránit, to je možné*. Co to znamená v kontextu jednodenního pokusu o převrat s pomocí z mnoha bojů v různých zemích světa zkušené, proto významné pro zahraniční politiku Ruské federace, dobře vyzbrojené a výborně vedené, proto těžko nahraditelné žoldnéřské jednotce v počtu cca 50 tisíc vojáků placených v hotovosti?

1) Standardní reakce ruského ministerstva zahraničí na události týkající se akcí proti Rusku, popsal již v roce 1856 kancléř A. M. Gorčakov v okružní nótě. *Nesouhlasící ani s právem, ani se spravedlností*, je vyslovování formulí: *Červené linie, provokace, cynický čin, příprava odpovědi*. Z čehož však nic nevyplývá, kromě toho, že to zvyšuje, jak dokazuje dění nejenom v rámci SVO, OSN, MS a dalších organizací, drzost zahraničních partnerů podle pravidla *proč nekrást, když to nikdo neodnese?* Současně to vyvolává odpovídající reakci u představitelů především neutrálních států, kteří to vše pozorují, a ruskou společnost to stále více rozzuřuje. Proto podceňování tohoto jevu se nikomu, včetně prezidenta Putina, nevyplatí.

2) Podobně je tomu se standardními reakcemi a vysvětlováním událostí prezidentem Putinem. Obě obsahují dvojsloví - *podvedli nás, klamali nás, lhali nám* apod. Taková jazyková forma nutí ptát se: Jak je možné tak dlouho a opakovaně podvádět, klamat nebo lhát bývalému kvalitnímu rozvědčíkovi? Na takovou otázku v podstatě existují dvě odpovědi: Reakce a vysvětlení jsou určena vnitřnímu spotřebiteli, tj. občanům Ruské federace. Ti prezidentovi ve velké míře věří a současně nemohou vysvětlit svoji víru a své pochybnosti. Nebo vnějším spotřebitelům, tj. potenciálním spojencům a partnerům, t.č. pod vlivem USA. Ty nikdy neberou ohled na přirozená práva národů, zájmy a dohody. Jestliže reakce a vysvětlení jsou určena vnějšímu spotřebiteli, pak v takovém případě jedná prezident nejenom správně v krátkodobém, ale i střednědobém smyslu, protože se jedná o vizi a správné ohodnocení trendů.

3) Přestože se Rusko mění na očích - jak jsem se mohl nedávno sám přesvědčit a krátce popsal v příspěvku *Euroasijský kongres a Mezinárodní informační bezpečnost* (18.6.2023), pátá kolona koná dál, korupce dál metastázuje a změny požadované Kremllem jsou rychlejší než adaptační schopnosti ministrů a občanů. Jejich myšlení totiž zaostává za změnami a potřebou rychle aplikovat kritické myšlení a z něho vyplývající konání a mluvu, tj. jazyk. Dříve - před sto lety a ještě později například, fungoval diplomatický jazyk zásadně jinak. Šlo o zásadu - *měkké lože, ale tvrdý spánek*. Nevím, zda se to ještě učí na MGIMO, nebo (jenom) na Aspenu.

4) Koneckonců byla porušena hlavní zásada odpovědné politiky. Ta zní - *chlapec řekl, chlapec udělal*. Pokud řekl, ale neudělal, pak to není chlapec, ale někdo jiný. Široká veřejnost nemusí být obeznámena s jemnostmi diplomatického vyjadřování. Ale mluvení, po kterém následuje nekonání a rostoucí drzost partnerů nebo dokonce nepřátel, podlamuje víru ve vlastní sílu a důvěru. Proto kýčovitá slova z řady *červených linií*, které používá ruské MZV, MO a také Kreml vyžadují

nevyhnutelnou akci moci, která o *červených liniích* mluví. Po varovném výstřelu do vzduchu by měl – pokud partner trvá na svém – následovat smrtící výstřel. Pokud se tak nestane, není jasné, proč se kulkami plýtvá. Příznivci Prigožina, kterých není v Rusku málo, s pravděpodobností hraničící s jistotou nevěří oficiálním představitelům moci, že skutečně jednají v zájmu lidu, Ruska, jeho suverenity a národních zájmů mj. i na Ukrajině.

Kdyby v reakci na nekonečné útoky Západu na Rusko MZV, MO nebo Kreml reagovaly prakticky a pro Západ bolestně, rozčilení, zklamání a nejistota ruské veřejnosti by byly menší.

Odpověď na otázku – Co se stalo a co se děje v Rusku? – netkví v tom, že budeme číst o událostech v médiích, spekulovat o Vágnerovcích a Prigožinovi, či o skrytém významu (prý nepodařeného) pokusu o převrat, nebo s omezeným množstvím informací a dezinformací pokoušet se hluboce analyzovat jeden z aktů Velké hry, která se vždy hraje v historických a geografických jevových paralelách.

Protože lze vyloučit pomatenost Prigožina, ale nelze vyloučit význam Vagnerovců ve Velké hře a národní hře s MO, podobně jako nelze vyloučit blížící se konec trpělivosti prezidenta Putina s poslušáním lží a výmluv a nepoučitelností ministrů, a současně formy změn kádrů se dnes musí z pochopitelných technologických důvodů lišit od minulých, nabízí se vysvětlení pokusu o převrat s pomocí umění Vysoké hry v komplexní národní a mezinárodní situaci.

Ve Vysoké hře, kvalitativní změna ve vedení armády, která se pokusem urychlí a uskuteční během několika měsíců, a politice řízených otřesů ve společnosti s prvky britského designu klamání veřejnosti a nepřátel, představují pár a pauzu na cestě k vítězství. Osobně počítám, že změny budou doprovázeny několika vlnami, podobající se tsunami. Ty silnější přijdou během dvou měsíců, ty další po novém roce a po rozhodnutí o kandidátech na prezidenta RF. Vlny poodkryjí pravděpodobné vojenské záměry a bezpečnostní slabiny nejenom obou stran, ale i Západu a tím ovlivní taktiku SVO a vnitřní politiku některých členských států EU a NATO. V žádném případě není důvod k radosti v Černínském paláci nebo MO ČR, Berlíně či Bruselu.

Ministr Lipavský by si měl raději vzpomenout na předčasnou radost marockého brankáře Chalíd Askri. Ten se v utkání domácího poháru předčasně radoval z chycené penalty v rozhodujícím rozstřelu (nevzpomínám si přesně, zda 10. nebo 11. září 2010). Bil se v prsa, líbal dres a vyzývavě se díval směrem na tribunu a nevšiml si, že míč vzal faleš a stočil se do branky. Askriho tým FAR Rabat nakonec prohrál v rozstřelu 6:7 a do čtvrtfinále postoupil Maghreb Fez. S pravděpodobností hraničící s jistotou pan ministr Lipavský trpící deficitem vnímání a pozornosti bude muset balit kufry ke konci roku a nepoletí na Krym. Kam? Kdo ví, ať napoví!

Ministryně Černochová včera pod vlivem teploty, vlhkého vzduchu a možná i halucinací uvedla, že vede válku Rusko s Ruskem a není překvapená, protože: *Je to jejich tradice. Neúspěšné války tam končí popravou cara, chaosem a občanskou válkou pod dohledem fízlů.* Přeji paní ministryni, aby ji nepotkala jí popsaná ruská tradice a mohla si také včas sbalit kufry a odjet na dovolenou, dříve než bude pozdě, pro...nevím, jaký gender se dnes smí použít.

Prigožin se ale může radovat. Proč? Posílí Bělorusko, bude to mít blíže do Kyjeva a na cestu tam mu připlatí USA formou zrušení sankcí, které byly uvaleny na jím vedenou organizaci a teď mají být zrušeny. Než se vydá na cestu, bude mít čas shlédnout si historický film Gladiátor Ridleyho Scotta z roku 2000. Tento jeden z nejúspěšnějších filmů vůbec získal Oscary za nejlepší film, nejlepší mužský výkon v hlavní roli, zvuk, kostýmy a vizuální efekty, může připomenout Prigožinovi postavu a osud Maximusa Decimusa Meridia (1??-192 AD), velitele armád Severu a legií Felix. Největší římský vojevůdce ve 2. století našeho letopočtu, sloužil loajálně pod císařem Markem Aureliem během jeho dvanáctiletého tažení proti germánským kmenům u Vindobony v Germánii. Marcus Aurelius chtěl, aby se stal jeho nástupcem a učinil Řím opět republikou, ale Marcus byl zavražděn svým synem

Commodem. Ten nařídil pretoriánské gardě zabít Maxima a jeho rodinu poté, co mu Maximus odmítl přísahat věrnost. Maximus unikl, ale později byl zotročen a stal se velmi slavným gladiátorem. V roce 192 měl konečně příležitost pomstít svého zesnulého císaře, stejně jako jeho ženu a syna, a zabil Commoda, i když zemřel na jeho zranění.

Poučení: Kdo se směje naposledy, ten se směje nejlépe. Souhlasu netřeba.

AUTOR: Jan Campbell

[ZDROJ](#)